

[Skatteministeren]

Jeg kan bekræfte, som jeg også gjorde det i mit indlæg, at der i uger har været endda intense forhandlinger med Socialdemokratiet vedrørende disse to lovforslag, men der var en enkelt uøjagtighed i hr. Stavads gengivelse af forløbet.

Det er korrekt, at det – det sagde jeg også i mit indlæg – nok ville have været muligt at komme overens om strukturen på skatteområdet, men dér, hvor der var afgørende uenighed – sådan måtte jeg opleve det – mellem regeringen og Socialdemokratiet, var i henseende til at opnå besparelser ved disse strukturændringer. Den helt afgørende forskel – den er også kommet frem i dag – lå i synet på: Hvor skal arbejdsgiverkontrollen være placeret – i kommunerne eller hos staten?

Med det krav, Socialdemokratiet stillede, var det ikke muligt uden videre at hente de forudsatte besparelser hjem. Derfor måtte jeg meddele Socialdemokratiet, at blandt andre forhold var det i hvert tilfælde afgørende for min anbefaling af en sådan løsning, at de pågældende besparelser i det mindste kunne hentes hjem hos kommunerne. Derfor blev der ført to forhandlinger med kommunerne, hvor det viste sig, at det ikke var muligt.

Derfor stod regeringen altså i den situation, at i en aftale med Socialdemokratiet ville det for det første ikke være muligt at komme igennem med den struktur, som regeringen havde ønsket, men måske med noget, som vi efter omstændighederne kunne leve med. For det andet var det ikke muligt at komme igennem med de besparelser, regeringen havde ønsket.

Når vi hverken kunne få den struktur, vi gerne ville have, eller de besparelser, der var nødvendige, ja, så måtte vi altså konstatere, at afstanden var nærmest uoverkommelig.

Derfor har regeringen følt, at i den situation var det nødvendigt at bruge det flertal, der nu er, for at gennemføre den aftale, som regeringen har indgået med kommunerne. De lovforslag, vi her vedtager, er på nær den enkelthed, der handler om vurderingen, helt identiske med den aftale, der er indgået med kommunerne.

Jeg beklager, at Socialdemokratiet ikke har kunnet tage medansvar for dette. Jeg havde absolut gerne set det, for jeg synes, at der har været en værdifuld tradition for bred enighed i tilrettelæggelsen af skatteforvaltningens opbygning.

Jeg glæder mig så blot over, at i hvert tilfælde socialdemokraterne i Kommunernes Landforening støtter den struktur, der her bygges op.

Endelig skal jeg sige til fru Pia Gjellerup, at der ikke er noget som helst hemmeligt. Alle de oplysninger, der er vedrørende afbureaukratiseringens omfang og de forudsatte personalereduktioner, fremgår af finanslovforslaget og budgetoverslagstallene.

(Kort bemærkning).

Stavad (S):

Nu forstår jeg, at skatteministeren mener, det var på besparelsesdelen, at tingene gjorde, at regeringen valgte Fremskridtspartiet. Det er da rigtigt, at Socialdemokratiet har været modstander af at skære personalestyrken ned, både i forhold til skatteligningen og til kontrolindsatsen inden for toldvæsenet, hvilket betyder, at hver gang vi sparer 1 kr., ja, så mister vi 4–5 kr. i provenu.

Derimod gav vi under forhandlingerne skatteministeren tilsagn om, at de gevinster, der kan hentes hjem ved forenkling og rationalisering, var Socialdemokratiet meget parat til at bukke sig og samle op.

Det, vi stillede krav til ministeren om, var, at hvis ikke man igennem forenkling og rationalisering opnåede de besparelser, skatteministeren selv har forudsat, så kunne vi i Socialdemokratiet ikke acceptere, at han løste problemet ved bare at fyre folk med den konsekvens, at der ikke kunne gennemføres en ligning, at der ikke kunne gennemføres en moms kontrol.

Hvis ministeren mener, at det var krav, der ikke kunne opfyldes, så må det være udtryk for, at ministeren ikke mener, at han kan leve op til sine egne besparelsesmålsætninger. Det forstår jeg meget vel, for de er meget urealistiske.

Med hr. Glistrup kan skatteministeren få fyret alle de folk, han overhovedet har lyst til, for at opnå de besparelsesønsker, som han har skrevet på finansloven. Men det betyder så, at den ærlige skatteyder én gang mere kommer til at betale: Først betaler han den skat, som han, der snyder, ikke kommer til at betale. Derefter skal han betale for, at skatteprocenterne stiger som følge af at provenuet er svindende.

Jeg synes, det er for ringe.